

[Christmas Møller.]

til at sige til den højtærede Statsminister, at dette bør han ogsaa tage med i Betragtning.

Jeg ønsker endvidere at sige til den højtærede Statsminister, at det høje, idealistiske Skær, som den højtærede Statsminister ønsker at omgive sig og sine Forslag med, vil det ikke lykkes at bevare efter den Tale, Ministeren holdt her. For hvad var det, Ministeren sagde? Han sagde: dette Forslag vil vi med det Flertal, der er i Landstinget, gerne have vedtaget, men hvis vi erobrer Flertallet i 1936 og Flertallet i Landstinget altsaa bliver et andet, saa er der ingen Grund til at ændre noget. (*Statsministeren* [Stau-ning]: Det sagde jeg ikke). Man maa da have Lov til at spørge den højtærede Statsminister, om det da ikke er hans Mening *saa* at afskaffe Landstinget. Det er lige saa godt, at vi faar dette klaret. Jeg hørte jo nok, at den højtærede Statsminister mumlede et eller andet, men det er lige saa godt at faa det klaret, om den højtærede Statsminister vil være lige saa kraftig til at afskaffe Landstinget, hvis han erobrer Flertallet i 1936. Lad os faa det afgjort med det samme!

Til den højtærede Statsminister vil jeg endvidere sige, at ved Siden af Valutaudvalget kunde Jordlovsudvalget, Landmandsbank-Afviklingsudvalget og meget andet nævnes som Eksempler paa den Sammenblanding af Administration og Lovgivning, som jeg omtalte. Jeg vil ogsaa sige til den højtærede Statsminister, at han svarede ikke paa en Række af Indvendinger, der blev gjort mod hans Forslag. Han sagde blot, at § 52 var affattet paa den Maade, fordi man skulde give Anledning til fri Meningsudveksling. Lad os nu se, hvor megen Vægt der kan lægges paa Statsministerens Ord i saa Henseende. Jeg kan henvise til de Bemærkninger, jeg gjorde i Gaar om den Pligt, som efter min Opfattelse foreligger for alle til at deltage i Overvejelser angaaende dette meget vigtige Spørgsmaal.

Jeg har med Tilfredshed lagt Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Krag ingen egentlige Bemærkninger har gjort om en Ændring af Valglovssystemet. Jeg forstaaer dette saaledes, at det ærede Medlem Hr. Krag ingen Ønsker nærer i saa Henseende. Jeg forstaaer det saaledes, at den Retfærdighed, at Stemme gælder for Stemme, uanset hvor den afgives i Landet, denne Retfærdighed er det ærede Medlem Hr. Krag en Tilhænger af. Jeg understreger med Glæde dette, og naar det ærede Medlem Hr. Krag sagde,

at det efter hans Opfattelse var vigtigere end noget andet at erobre Flertallet i Folketinget, saa har jeg, uden at jeg dermed vil sige, naturligvis, at det ærede Medlem blot gentog, hvad jeg har sagt, Lov til at sige, at for længst har jeg over for Forfatningsproblemet understreget nøjagtigt det samme. Men selv om dette er den politiske Stilling, selv om dette naturligvis er det afgørende, vil ingen kunne bestride, at saaledes som Forholdene nu engang er, er der i hele dette Problem — som ikke er rejst af Regeringen ved dette Forslag, der jo ikke er noget egentligt Forslag, men efter Statsministerens egne Ord kun en Anledning til en Meningsudveksling og Menings-tilkendegivelse — et Spørgsmaal, som det vil være nødvendigt og rimeligt fra alle Sider at overveje og drøfte alvorligt.

Jørgen Jørgensen: Jeg tror, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ret i sine Slutningsbemærkninger, at naar dette Spørgsmaal er rejst, lader det sig ikke afvise med nogle almindelige Bemærkninger som dem, der i Gaar navnlig blev fremført af det ærede Medlem Hr. Krag. Det forekommer mig kun, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ikke i tilstrækkelig Grad under disse Dages Forhandlinger har taget Konsekvensen af det Standpunkt, det ærede Medlem nu gav Udtryk for; jeg kunde nemlig ikke faa andet Indtryk af det ærede Medlems Tale i Gaar, og for øvrigt ogsaa af Talen i Dag, end at den var en Afvisning af det Problem, her er forelagt; men det skal formentlig nu forstaaes saaledes, at man fra konservativ Side er villig til at drøfte disse Ting.

Naar man stadig væk anfører, at det er nødvendigt i Fremtiden at skabe Betyngelse for Mindretallet, er det mærkeligt, at dette Standpunkt først er kommet til Udtryk paa det Tidspunkt, da man fra Venstres og fra konservativ Side ikke har den Sikkerhed, som man gennem Privilegier tidligere har haft for altid i Landstinget at have et Bolværk for sine Synspunkter. Det er mærkeligt, at man først den Dag, da det begynder at ebbe ud med Magtstillingen i Landstinget, kommer ind paa, at nu er det nødvendigt at sikre Mindretallene. Det er saa fuldkommen rigtigt, som det er sagt gentagne Gange under denne Forhandling, at dengang de to Partier havde Flertallet baade i Folketinget og Landstinget, viste de ikke denne udsøgte Respekt for Mindretallet, som de nu gør sig til Talsmænd for. Mindretallene i et Land maa naturligvis have Ret til paa lige Vilkaar med Flertallet